

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, prosinec 2012 (č.94)

Litoměřická diecéze má dva nové kněze!
Zleva Mgr. Josef Peňáz a ing. Pavel Morávek
P.Morávek bude sloužit mši v Jirkově 13.1.!!!

Více uvnitř.

Pozvánky

* Na **Štědrý den** 24.12. bude kostel v Jirkově otevřen od 12 do 15 hod. Možnost zpovědi bude od 12 do 14 hodin v sakristii.

* Ve **Strupčicích** bude vánoční mše v 22:00 hod. na Štědrý večer (24.12.). (25.12. mše nebude) Nedělní mše jsou jako obvykle v 10:45 hod.

* Mše svatá na Štědrý večer, tzv. **Půlnoční mše** se bude konat od 24:00 hod. v kostele svatého Jiljí v **Jirkově**. Zpěvem doprovodí pěvecký sbor při farnosti sv. Jiljí.

* Bohoslužby jsou v Jirkově každý den v 9:00 hod., kromě pátku, kdy je mše v 17:00 hod. a po ní společenství na faře. O svátcích a nedělích jsou mše v kostele, v ostatní dny na faře v kapli.

* V pondělí 31.12. bude mše v 9:00 a po ní následuje děkovaná adorace.

* V úterý 1.1. bude mše svatá ke cti Matky Boží, Panny Marie a to v Jirkově v 9:00 hod. a ve Strupčicích v 10:45 hod.

* V neděli 6.1. bude v při mši v Jirkově a Strupčicích žehnána **tříkrálová** voda, kadidlo a **křída**, na označení a požehnání příbytků pro nový rok.

* **13. ledna 2013 je tak jako každý rok ve Filipově ve 4.00 hodiny ráno mše svatá.** Vyjždí se v sobotu 12.1. ve 23.00 hod z Palackého. Zájemci hlase se v sakristii.

* **V neděli 13.1. bude v jirkovském kostele v 9:00 hod. sloužit mši svatou novokněž P. Pavel Morávek**, v současnosti chomutovský kaplan. Po mši svaté bude udělovat zájemcům své novokněžské požehnání. Následuje pohoštění na faře a beseda. Ve Strupčicích mše nebude, prosíme tamní věřící, aby přijeli na mši do Jirkova.

** Pro zájemce o svátost **biřmování** upozorňujeme, že první schůzka s panem farářem proběhne **v sobotu 19. ledna v 16:00** hodin na faře v Jirkově. Schůzky budou každý týden. Svátost křesťanské dospělosti může přijmout ten, kde je pokřtěný, je mu minimálně 15 let a je schopen obnovit své křestní závazky. Svátost bude udělována otcem biskupem pravděpodobně 26.5. 2013.

Svatý Mikuláš navštívil kostel v Jirkově a Strupčicích a nadělal hodným dětem dárky. Rozdalo se 60 balíčků. Děti z Náboženství zahrály o sv. Mikuláši divadlo.

Děvčata z **kostelního sboru** zazpívaly adventní písně z kůru, některé za doprovodu varhan. Na minikoncert přišlo asi 15 lidí. Zpěvačky uslyšíte i na Štědrý den v kostele sv. Jiljí od 12:00 hodin do 15:00 hodin. V tuto dobu můžete přijít podívat se na betlém s historickými figurkami, případně odnést si Betlémské světlo. Další představení sboru bude při půlnocní mši svaté :-)

Za rok 2012 bylo pokřtěno 36 lidí, většinou dětí. Církevně jsme se rozloučili s 15 zemřelými. Společné udělování svátosti Pomazání nemocných se přesouvá z prosince na měsíc únor.

Mše ke cti sv. **Kateřiny** byla sloužena ve stejnojmenném kostele v Chomutově. Hlavním celebrantem byl P. **Jiří Voleský**, dřívější chomutovský kaplan (na obr. druhý zprava). Poté následovalo na chomutovské faře přátelské posezení. Kostel je jinak přístupný jen v rámci prohlídky muzea.

Kěž Kristus najde připravené místo v našich srdcích.

Tato doba nám znovu staví před oči v intenzivnějším světle pravdu víry, že čekáme na Kristův druhý příchod, který je spojen s koncem existence tohoto světa, jak ho známe. Otázka poněkud zvědavých učedníků, kdy to nastane, nepřestává znít až do našich dnů, přestože Pán zcela zřetelně odmítl jakýkoliv časový údaj uvést. I tak se stále znovu a znovu objevují hypotetické výpočty data konce světa. Dokonce i ne jeden věřící se takovými „zaručenými“ zprávami nechá zneklidnit. K čemu by ale bylo dobré znát přesné datum? To podstatné totiž víme i bez toho. Máme naprostou jistotu, že svět směřuje ke svému eschatologickému završení, stejně tak, jako náš život skončí okamžikem, kdy staneme před Kristem soudcem...

Kdy nastane skutečný konec opravdu vědět nepotřebujeme... Boží Syn vstoupil do tohoto světa a touží nalézt příbytek v nitru každého člověka. Jeho niterná přítomnost v lidské duši je zárukou přátelského setkání, až jednou zjevně přijde ve své slávě. Spíše než starat se o určení termínu konce světa máme pečovat o to, aby Kristus našel připravené místo v našich srdcích.

Přeji vám všem požehnanou dobu adventní a pokojné svátky vánoční

(Předvánoční přání – kráceno)

fr. Benedikt Mohelník OP

Přání P.Petra Vaculíka SDB, provinciála

Doba vánoční se spojuje s rokem víry skrze postavu ženy víry, **Panny Marie. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána.**

Mariina víra spočívá především v důvěře v Boha. Panna Maria důvěřuje Bohu, který má svůj plán. Víra není jen přijetí objektivní Bohem zjevené pravdy, ale bezpodmínečné ztotožnění se s tím, co od nás Bůh žádá...

Neznáme Boží plán s námi. Ale klidně se můžeme vložit do jeho rukou, jako dítě do náruče matky. Víra, která nás nevede k hledání a uskutečňování Boží vůle, není autenticky křesťanská. Je to jen neplodný intelektualismus a zbožné sebepotvrzování.

Víra, kterou chápeme jako důvěru, nás vede k poslušnosti Bohu a mění se ve věrnost. Především ve chvílích pochybností a krizí. To je Mariina cesta víry...

...to je cesta zřeknutí se svých plánů, egoismu a vlastních ambicí. Ve vztahu k Bohu, je to vždy on, kdo má iniciativu, kdo určuje cíle a čas. Na „Božích cestách“ nelze mít vše pod kontrolou a ve „vlastních rukou“. Panna Maria se rychle naučila uchovávat ve svém srdci a přemýšlet o tom, čemu hned nerozuměla. Nikdo nebyl tak blízko Ježíši, jako ona. A přece musela lidsky ztratit syna, aby ho našla jako Božího Syna. Ztratila ho v chrámě, když měl dvanáct let, ztratila ho, když začal veřejně působit a patřit všem, ztratila ho na Golgotě. Život se neodvíjel podle jejich představ. „Co jí bylo řečeno od Pána“, se uskutečnilo podle Božího plánu, který v poslušnosti víry přijala. Za růst Abrahámovy víry se platí poslušností Božímu slovu a Božímu vedení.

Taková víra je pramenem štěstí, které není z tohoto světa. Bez blahoslavenství živé víry nelze být šťastný a pokojný v různých formách chudoby, ochotný pro řeholní poslušnost, věrný v trvalé závislosti na partnerovi v manželství, radostný v zdrženlivosti a čistotě křesťanského života...

Vezměme si Pannu Marii domů, do svých rodin, komunit, společenství! Učme se její víře! Jako byla pro Dona Boska Neposkvrněnou Pomocnicí, tak ať je i pro nás Matkou a Učitelkou.

Socha Panny Marie „Květnovské“

Vánoce u Anny

„Já už to nevydržím, mami, jdu pryč!“ „Ale kam bys chtěla jít?“ „To ještě nevím, ale na tom nezáleží.“ Z obýváku zaduněl Josefův hlas: „Ať si jde, Ivo, stejně nás jen otravuje... však je dost velká...“ Andrea se podívala mámě do očí. „Jsou Vánoce, Andreo.“ „Právě proto,“ povzdechla si Andrea. „Ráda bych aspoň jednou v životě prožila Vánoce v klidu. Ale takhle?“ A pak řekla prudce: „Pošli ho pryč, mami, udělej to pro nás obě!“ Matka jakoby na okamžik zaváhala. Pak se však její hlas stáhl hněvem: „Ty vůbec nevíš, co říkáš! Poslat pryč! Vždyť nám přispívá na živobytí, když to tvůj milý tatínek nedělá! A vůbec, když tady s námi nechceš být, tak si teda jdi!“

Andrea se beze slova otočila a odešla. Před několika lety by ještě brečela, dnes už ne. Kam ale jít na Štědrý večer, když je člověku devatenáct a nikoho nemá? Bezcílně bloumala ulicemi. „Kam mám jít? Do Junior-centra, kde se koná vánoční párty?“ Tam se jí však nechtělo. Je tam příliš hlučno – tanec, disko, kouř cigaret a dotěrní kluci. Tím vším byla už přesycena. Zvolnila krok a přemýšlela, kam vůbec půjde. „Andreo, jsi to ty?“ ozvalo se jí za zády. Byla to Anna. Malá, starší, usměvavá žena se sněhobílými vlasy do drdolu. Anna uměla navázat hezký vztah s každým: se sousedkami, s mladými lidmi, se seniory, listonošem, policisty ... Anna bydlela kousek od Andreji v malém bílém domečku a už jako malou holku ji často zvala na něco dobrého. Vždy si udělala čas na pár slov. „Kam jdeš?“ zeptala se Anna znovu a podívala se dívce zvědavě do tváře. Andrea sklopila hlavu a bylo vidět, že má slzy na krajíčku. „Zase jsem utekla z domu.“ „Josef?“ zeptala se Anna. Andrea přikývla.

Anna ji vzala pod paží. „Pojď se mnou na zastávku. Počkáme na Honzu a pak všichni půjdeme ke mně domů.“ „Ne, teto, to nejde. Určitě chcete být na Štědrý večer sami a ne s někým cizím. Já mohu jít do Junioru...“ „Andreo, dnes bys tam neměla chodit. Potřebuješ nejen rozptýlení, ale také něco pro duši.“ „Nevím sice přesně, co tím myslíte, ale dobře, půjdu s vámi. A kdo je vlastně ten Honza?“ „Někdo, kdo také nemůže být na Štědrý večer doma,“ odpověděla Anna. „Podívej, přijíždí autobus, Honza už je tady.“ Andrea ztuhla údivem. Honza byl asi čtrnáctiletý mongoloidní chlapec. „Já jsem jel sám a sám jsem také platil,“ křičel nadšeně Honza.

Cestou domů se Andrea dozvěděla, že Anna si vyřídila souhlas k tomu, aby se mohla částečně starat o tohoto chlapce. Rodiče Honzu dali do ústavu a nejeví o něj zájem. Anna jej navštěvuje a pravidelně si ho bere, jako právě dnes na Vánoce. Andrea věděla, že Anna věří v Boha, a přesto, že se jí lidé smějí, že to s tou vírou přehání, si toho nevšímá.

V okně jejího domu se třpytí hřejivé světlo. Stejně tak blahodárně na ně dýchla vánoční atmosféra, když vstoupili do útulného pokoje. Anna rozmísti-

la po celém pokoji svíčky a velké vázy s vonícími větvičkami, na kterých visely drobné sladkosti, které sama napekla. „Líbí se ti tu?“ zeptala se Anna a letmo Andreu objala. Po ochutnání dobrot se pohodlně usadili na pohovku a dívali se do světél svíček na stole. Honza seděl na zemi a opíral se o pohovku. „Honzo, víš, co si připomínáme o Vánocích?“ zeptala se Anna a přitom ho hladila po vlasech. Honza vykulil oči, otočil se a vykřikl „Ježíš se narodil!“ „Ano, jsem ráda, žes na to nezapomněl“. A pak pokračovala ...

„Dávno, velmi dávno se narodil v Betlémě. V něm Bůh přišel na naši Zem, abychom se mohli dovědět, jak máme žít. Ježíš řekl lidem, jak je má Bůh rád. Svým životem jim také ukázal, že jejich život není zcela bez chyb, protože si zašpinili hříchem svá srdce.“ Anna mluvila pomalu a zřetelně, aby Honza rozuměl. Andrea brzy postřehla, že to platí i pro ni a zbystřila svoji pozornost. Anna pokračovala: „Ježíšova slova pronikala mnoha lidem do srdce. Ti pak chtěli mít svá srdce opět čistá. Ale byli lidé, kteří se na Ježíše zlobili. Nechtěli ho poslouchat. Aby se ho zbavili, snažili se na něm najít něco špatného, aby ho mohli umlčet, ale nemohli nic najít. Nakonec se jim podařilo Ježíše obžalovat, i když byl úplně nevinný. Potom ho vydali na smrt k ukřižování. Jeho přátelé si mysleli, že je všemu konec. Ale On vstal třetího dne z mrtvých a ukázal se jim. Ujistil je o tom, že se obětoval za všechny lidi, aby byli zachráněni. A ti, kteří Ježíše přijali, už nemusí mít strach, že budou potrestáni hrozným trestem za svoje hříchy.“

Anna se podívala na Andreu. „To je příběh i pro tebe, ale také výzva. Věříš tomu? Nechceš poslechnout Boží volání?“ Andrea polkla. „Ale ne, nemusíš hned odpovídat, ale přemýšlej o tom. Víš, je hezké, když můžeme být na Vánoce spolu a vyprávět si betlémský příběh o jesličkách. Ale je třeba také vyjít z této „vánoční stáje“ a udělat, k čemu i dnes Ježíš vyzývá: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinout, já vás občerstvím. Já jsem ta cesta, pravda i život. Žádný nepřichází k Otci, než skrze mne. Já jsem světlo světa: kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

Andrea zjihla. Toto všechno už dávno znala, ale přece jí to dnes znělo nově. Před sebou viděla rodiči opuštěného chlapce, jak zamyšleně hledí do plamenů svíček. Chlapce, kterému Anna věnovala víc, než jen lidské teplo a lásku – i pokrm pro jeho duši. V jeho srdci tak mohly začít skutečné Vánoce. Prožila to i Andrea a může to prožít i každý z nás.

(Z časopisu Ethos -upravila BTM)

VÝZNAM VÁNOČNÍCH SYMBOLŮ

Svíčky – připomínají velikonoční svíce; symbol Zmrtvýchvstání; vzpomínáme i na ty, kteří nás již předešli do věčnosti. Svíce je vždy symbolem Ježíše Krista, který ve své Boží lásce pro nás „shořel“. Především však připomíná větu ze sv. Jana: „Já jsem světlo světa.“

Andělé – přinesli světu poselství o příchodu a o narození Ježíše Krista.

Zvonečky – upozorňují, že přišel čas, který máme věnovat Pánu Bohu, naslouchat Božímu Slovu, abychom nezabloudili na cestě do věčnosti.

Bañky – jsou symbolem ořechů a jablíček (proto jsou lepší originály). Připomínají nejen rajske jablko, které jedli v neposlušnosti Adam a Eva, a tím započali řetěz hříchů na Zemi, ale jsou i znakem, že dobrý strom přináší i ovoce. Nejkrásnějším ovocem Božího vykupitelského díla je Panna Maria, Ježíšova Matka.

Lamety a řetězy ze zlata a stříbra – nás upozorňují na to, že hřích nás pouká k zemi, že často toužíme po tom, co je navenek zářivé, ale nemá věčnou hodnotu.

Hvězda – zářila nad Betlémem a vedla k narozenému Mesiáši pastýře i krále, mudrce i chudobný lid.

Malé hvězdičky – jsou symbolem noci. Bůh k nám přišel v Ježíši Kristu v noci. On je Světlem, které ozářilo noc našich hříchů, on nás vykoupil a otevřel nám nebe, na které se díváme zde na Zemi i tak, že se zahledíme na hvězdnou oblohu, dílo Božích rukou.

Slaměné hvězdičky a ozdoby – nám připomínají, že malý Ježíš se narodil v chudé stáji a ležel na slámě a seně v jeslích. Vykupitel nepřišel jen pro bohaté, moudré a vyvolené lidi, ale pro všechny, především však pro chudé a trpící, pro hříšníky a opuštěné.

Sladkosti – které věšíme na stromeček, nám připomínají, že „láska je sladká“.

Dárky – se obdarováváme, abychom svou lásku prokázali těm, kteří žijí v naší blízkosti, a připomínáme si tím největší Boží dar, že nám poslal svého Syna, aby nás vykoupil, tj. aby i nás jednou přivedl do věčné blaženosti, do společenství s Bohem, Stvořitelem a Otcem nás všech, do společenství se všemi, kteří Boha milují a zde na Zemi věrně plní Jeho vůli.

Sníh, nebo pláž?

Človče, dělej to jako Bůh – staň se člověkem! Padni na kolena před Bohem, a uchráníš se pádu do záhuby!

Zima a jiskřivý sníh, stromeček a teplo u kamen, vánočka, kapr, cukroví, dárky, cesta na půlnoční zasněženou krajinou – to jsou ty pravé Vánoce! Vánoce bez sněhu považujeme skoro za křivdu. Víte ale, že na jižní polokouli je mají v nejžhavější části roku? Že jimi začínají letní prázdniny a u moře začíná plážová sezóna? „Nedovedla bych si představit Vánoce, kdyby mělo být takhle,“ řekne černá maminka u tropického moře a ukazuje na obrázek zasněžených smrků, „na půlnoční se přece musí jít tropickou nocí za třesku rachejtli.“ „Nedovedla bych si představit Vánoce za čtyřicetistupňového vedra. Vždyť tyhle svátky znamenají pohodu domova, i když je venku sebevětší zima,“ říká její vrstevnice u nás.

Co tedy patří k Vánocům? Výhradně jediné: poselství pastýřům, které zaznívá v desetitisících křesťanských kostelů na celém světě: „Zvěstuji vám velikou radost!“ A důvod té radosti, důvod rachejtli v tropických nocích i tichého štěstí domácího tepla, když za okny přituhuje? „Dnes se nám narodil Spasitel – Kristus Pán.“ A další místa Bible tuto radost přibližují: „Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem,“ píše apoštol Pavel Titovi. „Lid, který chodil ve tmě, uvidí veliké světlo,“ prorokuje Izaiáš už osm století před Kristovým narozením.

Je tomu opravdu tak? Neusvědčuje nás současná situace ze lži? Připomeňme si tu něco důležitého: příchod Božího Syna nezahnal hned temnoty světa, temnotu noci, ale vnesl do ní veliké světlo. Na různých ztvárněních betlémské scény vidíme přece víceméně totéž: v temné stáji leží v jeslích božské Dítě jako jediný zdroj světla. Jeho lesk ozařuje okolí i obličejte těch, kdo mu jsou nablízku – Marie, Josefa, pastýřů. Oni nejsou zcela ve světle, jen jejich oči jsou plné světla. Noc zůstává, ale už v ní není neproniknutelná temnota a strach: je v ní naděje Božího Světla. Proto se smíme radovat z vánočního poselství nejrůznějším způsobem. Je rozumnější zapálit vlastním úsilím malé světlo ve světě než nařikat nad temnotou. Kdo je realista, ví o noci, o temnotě světa, ale i něco o Světle a raduje se z něho. A pak už je jedno, zdali radostné poselství o této skutečnosti prožíváme na sněhu či na pláži.

**Obraz Narození Ježíše,
děkanství Jirkov**

Král nebo kníže?

Je třeba, abychom více byli, než měli. (Jan Pavel II.)

Největší Čech – císař Karel IV. – se s hrdostí hlásil k předkům z matčiny strany, k slavnému českému panovnickému rodu Přemyslovců a zejména k nejslavnějšímu členovi rodu, svatému Václavu. Svatováclavská kaple, svatováclavská koruna, to byly nejkrásnější důkazy jeho úcty k dávnému předkovi a patronu české země.

Kousiček té úcty si vzala s sebou jako věno i jeho dcera Anna, která se provdala do Anglie. A snad díky jejímu vlivu a také její družině zpívají v Anglii dodnes jako národní píseň svatováclavskou koledu o „dobrém králi Václavovi“. Líčí se v ní, jak Václav v zimní noci na svátek svatého Štěpána navštěvuje se svým sluhou chudé a nosí jim dary, jak sluhovi byla zima a zámly ho nohy. Václav ho vyzval: „Kráčej v mých šlépějích.“ Sluha tak učinil a už mu nebyla zima. Poslední sloka vánoční koledy všechny nabádá, aby také chodili ve Václavových šlépějích a konali dobro.

Namítnete: je to historicky nepřesné. Václav žádným králem nebyl, byl přece kníže! Námitka ukazuje ryze český postoj: najdeme maličkou nepřesnost, hovoříme o ní – a touhle skulinkou nám unikne celý obsah a smysl. Smyslem této anglické veršované legendy, která se u ostrovanů těší velké oblibě, není dějepisné poučení, ale to, jak je třeba přistupovat k lidské bídě.

Že tohle zvedá laťku od pouhého naslouchání k činům? Ano, jistě – a je to pro nás velmi užitečné. Když víme, že Václav byl knížetem, a ne králem, dokazujeme tím sice svou znalost historie, ale smyslem vánoční písně je život nás všech – a zde máme vyjádřit své „ano“ skutky. Moudrý Seneca kdysi napsal: „Pozoruj jednotlivce, uvažuj o nich. Jejich život směřuje k zítřku. Ptáš se, co je na tom špatného? Nekonečně mnoho. Nežijí, ale hodlají...“

Mnohdy skutečně jen brouzdáme svou minulostí, rozebíráme, proč se to či ono stalo, ale to už stejně nezměníme! Anebo sníme o budoucnosti, co bychom rádi podnikli, ale jsou to většinou jen neuskutečnitelné chiméry! A přitom je potřeba tady a teď udělat tolik kroků směrem k člověku. Podobně jako Václav v oné slavné anglické koledě.

Z knihy Ranní zamyšlení – KNA

Co má být bezvadné

Člověk, který si myslí, že má všechno, je vlastně chudák. Nikdy nepozná, jaké to je toužit, doufat, žít svou duší snem o něčem lepším.

Také si jako každoročně přejete prožít bezvadné svátky? Vždycky si to lidé přáli, nanejvýš někdo ze starších si postěžuje, že třeba za války nebylo tolik materiálních požitků jako dnes. Ale vesměs vždy platila rovnice: Vánoce=láska=radost=pohoda. Jenže někdo může mít i jiné vzpomínky.

Třeba Maruška, jedináček ctižádostivých rodičů, a hlavně ctižádostivé mámy. Mámy, která tvrdí, že všechno bezvadně stihne, že musí být dokonalost sama v práci i v domácnosti. A tahle Maruška na Štědrý den, kdy v kuchyni je nejvíce ruchu, najednou upře oči na obraz nad pohovkou. Zdá se jí, že na skle je nějaká čára. A jen tak, aby něco řekla, poví o té čáře tátovi. Ten, netuše nic zlého, si řekne, že tam zůstala při úklidu asi šmouha, vyskočí na pohovku a začne pomyslnou čáru utírat. Tu se ve dveřích objeví máma. Uštvaná, protože všechno musí být bezvadné, a najednou si někdo dovoluje na jejím perfektním díle něco opravovat! Zděšený manžel couvá se slovy: „Když ona Maruška říkala...“

A teď se nervozita předešlých dnů i týdnů vybijí na malé školačce. Na nevděčnici, která schválně upozorňuje tátu na chyby, která má radost, když zkazí Štědrý den! V kuchyni se začíná cosi pálit. I to zavinila Maruška! Všechno zavinila! A žádné dárky nebudou, žádný Ježíšek; dostane k večeři chleba a čaj, když je taková! Táta se pokouší vmísit do děje, ale po několika slovech se raději stahuje do pozadí. Zná svou nejdražší.

Maruška, která srdceryvně pláče, má v sobě také kus máminy povahy. Zmizí ve svém pokojíku a za chvíli v slzách hodí na stůl drobné balíčky – dárky připravené pro rodiče. Říká: „Vy mi nedáte nic? Tak abyste věděli, já vám dárky dám, teď hned si je vezměte!“ Rozlícená matka smete dárky se stolu, protože o její hloupostí nestojí; ta malá připravila tu scénu schválně, aby zkazila Vánoce. Muž odchází, bouchne dveřmi a máma začne hystericky vykřikovat, že šel jistě na pivo. Na Štědrý den! A tohle také zavinila ta protivná holka, která se pořád plete do něčeho, po čem jí vůbec nic není.

Ponechám na vaší fantazii dokončení příběhu: zda stromeček a dárky byly, nebo ne, jak se celá věc vyřešila a co bylo dál. Možná Vám to něco připomnělo...

Maminka malé Marušky nebyla zlá. Jen příliš ctižádostivá. Když nemohla mít všechno perfektní, neměla raději nic. Zapomněla, že perfektní musí být o každých svátcích především láska!

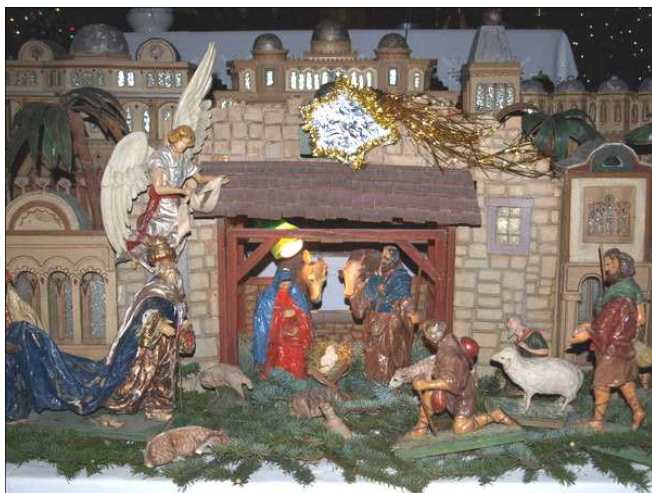

Díky Bohu za uplynulý rok 2012. Za všechny poutě a mše svaté. Za Boží ochranu na cestách a při práci. Za bratry a sestry a jejich životní svědectví. Díky dobrodincům kostela za přízeň. Těšíme se na spolupráci i příští rok. V následujícím roce očekáváme mimo jiné - biřmování s návštěvou otce biskupa, renovaci a slavnostní požehnání fresky „Bolestné Panny Marie“ na kostele sv. Jiljí, dále oslavu výročí 20 let od postavení kostelíka v Boleboři a snad vyjde plán poutě na Velehrad a Svatý Kopeček. Stále je možné přinášet oblečení či jiné věci do farní charity. (tel. 474 659 460). Požehnaný a vydařený rok 2013 Vám přeje

Římskokatolická farnost - děkanství v Jirkově. **Ať se Vám podaří dosáhnout všech vytčených cílů!** P.Mirek

**Vánoční scéna s Ježíškem, neboli Betlém
v jirkovském kostele svatého Jiljí**

„Anděl jim řekl: *„Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“*

Ježíš Kristus přišel, aby nás ujistil, že nás má Bůh rád, že u něho – na rozdíl od lidí – neexistuje nikdo odstrčený, osamocený, nemilovaný... A to je vlastně důvod vánoční

radosti. „Pane Bože, dej, abychom se opravdově radovali z toho, že jsme na tomto světě nebyli ponecháni své samotě, ale že nám byl dán Pán a Spasitel.“